

[Energiministeren]

frem. Der vil løbende være brug for tilpasninger. Derfor er der også behov for, at der her i folketinget er en sådan bredde med hensyn til at ville løse disse problemer, at man kan regne med, at problemerne klares. Jeg ser bekræftelsen her i dag som noget positivt.

Over for hr. Maisted, som har stillet denne forespørgsel, vil jeg gerne bestride det synspunkt, som han startede med, nemlig at man hellere måtte afskrive det første tab. Det er jo en god forretningsmæssig betragtning, som jeg i øvrigt ikke skal anfægte i en række sammenhænge kan være fornuftig, men vi er for længst nået dertil, hvor projektet her ikke lader sig omgøre. Der er investeret så meget, og der er allerede sat så meget i gang, at der overhovedet ikke er andre muligheder, der kan komme på tale, end at man gennemfører projektet og opnår de fordele, som samfundet har brug for i forbindelse med dette projekt.

Men jeg kan forstå, at hr. Maisted føler sig bekvemt fri for politisk ansvar i forhold til dette projekt og en række andre ting på det energipolitiske område. Jeg kan forstå, hvis hr. Maisteds følelser går i den retning. I betragtning af det ansvar, som fremskridtspartiet fra tid til anden har måttet påtage sig i forbindelse med de politiske løsninger, er det, ligesom hr. Maisted har fået en fridag. Det skal så vise sig, om det er en isoleret fridag i det videre forløb.

Men jeg vil gerne samtidig opfordre hr. Maisted til at studere den gældende selskabs- og konkurslovgivning noget nøjere, inden han går langt ind i at fremsætte vidtgående konklusioner med hensyn til i dette tilfælde D.O.N.G.s regnskab og situation.

Det er jo sådan – og det beder jeg om at hr. Maisted lægger sig på sinde – at et selskab ikke kan erklæres konkurs, fordi regnskabet viser en underbalance, så længe selskabet opfylder sine betalingsforpligtelser, efterhånden som de forfalder. Jeg håber, hr. Maisted er klar over, hvad gældende lovgivning er på dette område, og jeg er egentlig ked af, at han ikke forleden, da vi havde den i øvrigt velbesøgte generalforsamling i D.O.N.G., havde lejlighed til selv at stifte bekendtskab med revisorernes udlægnig af situationen og i givet fald stille sine supplerende spørgsmål og få dem bekræftet dér. Men situationen omkring generalforsamlin-

gen og den i øvrigt gode debat, der efter min mening fandt sted omkring nogle spørgsmål, som kunne være interessante også for offentligheden, giver mig anledning til at sige, at jeg tror, vi vil have glæde af åbenhed omkring gasprojektet og omkring også D.O.N.G.s virksomhed.

Jeg tror, mange myter og mange forkerte påstande mest effektivt kan aflives i det øjeblik, man har en åben diskussion og har kendsgerningerne fremme. Derfor hilser jeg også med en vis tilfredshed lejligheden i dag til gennem min redegørelse at lægge nogle ting frem, sådan at der er en offentligt kendt fremstilling også af min opfattelse af tingene.

Men debatten har unægtelig herudover også givet anledning til, at nogle ideologiske synspunkter, som vi fra tid til anden har til behandling her i salen, på ny er blevet ført frem. Det er der måske ikke noget mærkeligt i, for på trods af den helt overvejende enighed, der er om grundelementerne i en dansk energipolitik, er der naturligvis stadig væk nogle principper, hvor partiernes opfattelse er forskellig, og hr. Poul Nielson var inde på nogle enkelte områder, som jeg for en ordens skyld skal gøre nogle bemærkninger til.

Der var talen om, at det havde været fornuftigt, hvis staten sidste efterår havde købt Stignæsraffineriet og drevet det. Den sag har vi diskuteret før i folketinget, og jeg skal erindre om, at der ikke var noget flertal i folketinget for den. Hr. Poul Nielson er altså i det spørgsmål i mindretal. Jeg tror, erfaringerne efter den tid har vist, at det var klogt, at staten ikke engagerede sig, at hr. Poul Nielson ikke opnåede flertal for sin tanke. Jeg har en gang imellem været lidt i tvivl om, hvor seriøst det egentlig var ment fra socialdemokratiets side, men jeg kan forstå på hr. Poul Nielson i dag, at det faktisk var en seriøs tanke, der blev lagt frem, men som først og fremmest blev udformet af socialistisk folkeparti i et konkret beslutningsforslag sidste efterår. Jeg kan forstå, at vi skal registrere det som en tankegang, der stadig er levende hos socialdemokratiet, men så beder jeg også socialdemokratiet registrere, at regeringen fortsat har den opfattelse, at det er uklogt, at staten engagerer sig i den aktivitet, og det håber jeg et flertal i folketinget stadig væk vedstår.

Det gælder også den skillelinje, som er mellem os med hensyn til statens engagement